

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

השכונות הורר - ח"א		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	רנד ע"ב	נו-סג
שני	רנה ע"א	סג-סט
שלישי	רנה ע"ב	סט-ען
רביעי	רנו ע"א	ען-פו
חמישי	רנו ע"ב	פו-צד
שישי	רנו ע"א	צד-קב
שבת	רנו ע"ב	קב-קט

לשמיעת שיעורי עמוד היומי
- בר"ש קובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 394 | פרשת קרח תשפ"ו

יח"ל בעזרה שית"ע
בית הוחר "מתוך מדבש" ת.ר. 5315 ירושלים

החוטא, הוא בעצמו בורא את המענישים אותו בעליונים

כי פועל אדם ישלם לו (אויב לר יא), הא בר נש אזיל בהאי עלמא, ועביד עבדותי וחיטי קמי מאריה, ההוא עובדא תליא עליה לשלמא ליה דינא, הדא הוא דכתיב, כי פועל אדם ישלם לו, ההוא עובדא ישלם לו.

ועם כל דא, אם ישנים אליו לבו, פיון דבר נש שוי לביה ורעותיה לאתבא קמי מאריה, פדין א"ל אלה"י הרוחות רוחו ונשמתו אליו יאסוף, לאתצרה בצרורא דחיי, ולא שביק לנפשיה לבר, לאתדנא בדינא אחרא.

אדם הראשון היה כלול מששים רבוא שרשי נשמות ישראל

ועבד הלוי הוא את עבודת אהל מועד וגו', רבי אבא פתח (ישעיה מ כב) היושב על חוג הארץ

מתוך מדבש

החוטא, הוא בעצמו בורא את המענישים אותו בעליונים

כי פועל אדם ישלם לו פרושו הא בר נש אזיל בהאי עלמא הרי האדם הולך בנה העולם, ועוסק בהכלי העולם, ועביד עבדותי וחיטי קמי מאריה ועושה את מעשיו וחוטא לפני הקדוש ברוך הוא, ועל ידי זה הוא בורא משחיתים, ההוא עובדא תליא עליה אז אותו מעשה החטא תלוי עליו, לשלמא ליה דינא לשלם לו את הדין, רצונו לומר המשחית שנבך על ידי עונותיו הוא המענישו, ואין לו להתרעם אלא על עצמו שהוא גרם בעונו, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב כי פועל אדם ישלם לו דהיינו ההוא עובדא ישלם לו אותו מעשה החטא שעשה, הוא בעצמו ישלם לו את ענישו המגיע לו, כמו שכתוב (ירמיה נ יט) תיסרף רעתך, ואין לו לאדם להתרעם אלא על עצמו, כי הוא גרם בעונותיו את היסורים.

ועם כל דא ועם כל זה אם ישנים אליו לבו דהיינו פיון דבר נש שוי לביה ורעותיה לאתבא קמי מאריה פיון שהאדם שם את לבו ורצונו לשוב לפני קונו, פדין א"ל אלה"י הרוחות רוחו ונשמתו אליו יאסוף, דהיינו לאתצרה בצרורא דחיי שיהיו נצורים בצרור החיים, שהוא היסוד דמלכות [דשכינה] ששם עולות הנשמות אחר הסתלקותם (ועין מאורי אור פערק גרור), ולא שביק לנפשיה לבר ואינו עוזב את נפשו בחוץ להיות נדחת בין החיצונים, לאתדנא בדינא אחרא להיות נדון בדין הסטרא אחרא. (דף קעו ע"א, ובביאורינו כרך יג עמ' רנט-רס)

אדם הראשון היה כלול מששים רבוא שרשי נשמות ישראל

ועבד הלוי הוא את עבודת אהל מועד וגו', פדין לפרש פסוק זה רבי אבא פתח הקדים לפרש מה שכתוב היושב על חוג הארץ הנוטה בדק שמים, תא

וגו', תא חזי, כד בעא קדשא בריך הוא למברי עלמא, סליק ברעותא קמיה וברא ליה באורייתא, (ס"א כד סליק ברעותא קמי קדשא בריך הוא למברי עלמא, אסתפל באורייתא וברא ליה), ובה אשתכלל, הדא הוא דכתיב (משלי ח כו) בהכיננו שמים שם אני, וכתיב (שם פסוק ל) ואהיה אצלו אמן, והא אוקמוה אל תקרי אמן, אלא אמן.

כד אתא למברי אדם, והא אתמר, אמרה תורה וכי למגנא אתקריאת (שמות לד ו) ארץ אפים ורב חסד.

בההיא שעתא דנפק אדם לעלמא, הוה זיו פרצופא דיליה מעילא ומתתא, והוה דחלין מגיה כל בריין, ואוקמוה.

תא חזי, לא אתקיים עלמא ולא אשתלים, עד ההיא שעתא דנפק אדם בשלימו דכלא, ואתקדש יומא, ואתתקן פרסיא קדישא למלכא, כדן אשתלימו עלאי ותתאי, ואשתכחו חדון בכלהו עלמין.

מתוך מדבש

בההיא שעתא דנפק אדם לעלמא בשעה ההיא שיצא האדם לעולם, הוה זיו פרצופא דיליה מעילא ומתתא הוה זיו הפרצוף שלו מלמעלה ומלמטה (פי נגד) האדם נפשו רוח נשמה דמאליגות ונגפס רוח נשמה דגריאה ויורה (עשיה), והוה דחלין מגיה כל בריין והיו יראים ממנו כל הבריות, ואוקמוה וכבר בארו בן החרבים (פפלט) פלאשית דף למ עמוד ב). (רמ"ק ומפרשים)

תא חזי, לא אתקיים עלמא ולא אשתלים בא וראה, כי לא נתקם העולם ולא נשלם, עד ההיא שעתא דנפק אדם בשלימו דכלא עד השעה ההיא שיצא האדם בשלמות הגמור, והיה כלול מששים רבוא שרשי נשמות ישראל, כי זו היא תכלית הבריאה שיבאו בני ישראל ויקבלו את התורה ויתעסקו בה ובמצותיה, ואתקדש יומא ונתקדש יום השבת, שגם זהו תכלית מעשה שמים וארץ וקיום העולם, שישאל ישמרו את השבת השקולה ככל התורה, ואתתקן פרסיא קדישא למלכא ונתתקן כסא קדוש להמלך ברוך הוא, כי בשבת נתקנת המלכות [הנשכינה] להיות כסא לקוב"ה בסוד היחוד פנים בפנים, כדן אשתלימו עלאי ותתאי אז נשלמו העליונים והתחתונים, ואשתכחו חדון בכלהו עלמין ונמצאו שמחות בכל העולמות.

(דף קעח ע"א, ובביאורינו כרך יג עמ' ערה-רעו)

חזי, כד בעא קדשא בריך הוא למברי עלמא בא וראה, כשרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם, סליק ברעותא קמיה וברא ליה באורייתא עלה ברצון לפניו, וברא אותו בתורה, שהיא החכמה, ובה אשתכלל ובה נשתכלל ונשלם, כלומר גם פרטי העולם שהם שלמות העולם נבראו בכח התורה, הדא הוא דכתיב זהו שפתוב, שהתורה אמרה בהכיננו שמים שם אני כשהכין הקדוש ברוך הוא את השמים שם הייתי, כי אני נבראתי קדם להם, וכתיב ועוד פתוב, שאמרה התורה ואהיה אצלו אמן (שפרוש הפשוט לשון גדול, דהיינו שיימי מגדלת אלול), והא אוקמוה והרי בארו חכמינו זכרונם לברכה (פמדרש פנחומא ריש פקשת גרלשית) אל תקרי אמן, אלא אמן שהתורה אמרה אני הייתי כלי אמנותו של הקדוש ברוך הוא לברא על ידי את העולם, רצה לומר שהקדוש ברוך הוא היה מביט בתורה ובורא את העולם.

כד אתא למברי אדם כשבא הקדוש ברוך הוא לברא את האדם, והא אתמר והרי למדנו (שן מלך א דף רה עמוד א), שבאו מקטרגים ואמרו שזה האדם שאתה רוצה לברא עתיד הוא לחטא לפניך, אז אמרה תורה להקדוש ברוך הוא וכי למגנא אתקריאת וכי בחנם נקראת ארץ אפים ורב חסד ודאי לא לחנם כתב הקדוש ברוך הוא בתורתו שנקרא ארץ אפים, אלא שאם יחטא האדם יאריך לו אפו עד שישוב.

ע"י עבודת הלויים בדוכנם נמתקו הדינים הקשים

בההיא שעתא דבעא יומא לאתקדשא, הוּו נפקי רוחיהון דשדין לאתברי גופא דלהון, ואתקדש יומא ולא אתבריו, ואשתאר עלמא פמה דאתפגים מעבידתא ואסתחר (דף קעח ע"ב) (ס"א ואתחסר).

פיון דאתקדשו (עלמין) ישראל, ואשתלימו בדרגיהון, ואשתכחו ליואי בסטר שמאלא, פד (ס"א כדין) אשתלים ההוא פגימא דעלמא דמסטר שמאלא.

ועל דא בעאן לאתדכאה ליואי, וכדין פלא אתפליל בימינא, ועלמא לא אתפגים. ובגין כך כתיב, ועבד הלוי הוא, הוא אשלים לסטר שמאלא, הוא אשלים לפגימו דעלמא, ואפילו ההוא סטרא דצפון דאשתאר חסר בעלמא, פד ברא קדשא ברין הוא עלמא, ליואה בארונא אשלים לכלא, מאי בארונא, בההוא מטולא דהוּו נטלי במשכנא, אשתלים כל ההוא פגימו על ידיה, הוא לעילא לשמאלא, הוא אתפליל בימינא.

מתוק מדבש

הנ"ל, וכדין פלא אתפליל בימינא ואז הכל נכלל בחסד שבזמין, שזה היה תכלית הבריאה לכלל ולהמתיק את הגבורות בחסדים, ועלמא לא אתפגים ואז העולם לא נשאר עוד פגום.

ובגין כך כתיב ולכך כתוב ועבד הלוי "הוא", היינו על ידי עבודת הלוי הוא אשלים לסטר שמאלא "הוא" השלים את צד הגבורה שבשמאל, וגם הוא אשלים לפגימו דעלמא "הוא" השלים את פגם העולם, ואפילו ההוא סטרא דצפון ואפלו צד הצפון שהוא מקום החיצונים, דאשתאר חסר בעלמא פד ברא קדשא ברין הוא עלמא שנשאר חסר בעולם כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, עתה כשישראל היו במדבר ליואה בארונא אשלים לכלא אז הלויים בארון השלימו את הכל, ושאל מאי בארונא מה הפונה בארון, ואמר בההוא מטולא דהוּו נטלי במשכנא באותו המשא שהיו נושאים את הארון בעת נסיעת המשכן, אשתלים כל ההוא פגימו על ידיה נשלים כל הפגם ההוא על ידו, וזהו ועבד הלוי "הוא", שעל ידי שנשאו את הארון תקנו את המלכות [השכינה] בחינת ארון, ונתקנו כל הפגמים האמורים לעיל, ועל ידי זה (ה"ג קמ"ק) ההוא לעילא לשמאלא זה העליון שבצד השמאל, דהיינו הגבורה (או המלכות), הוא אתפליל בימינא היא נכללת בחסד שבזמין ונתקנת על ידו מדיניה הקשים.

(דף קעח ע"א-ב, ובביאורינו כרך יג עמ' רעו-רעז)

ע"י עבודת הלויים בדוכנם נמתקו הדינים הקשים

בההיא שעתא דבעא יומא לאתקדשא בשעה ההיא שעמד יום השבת להתקדש, הוּו נפקי רוחיהון דשדין לאתברי גופא דלהון וצאו רוחות של השדים מפסלת של סיגי הגבורות שבשמאל, והיו מוכנים להבראות הגופים שלהם, ואתקדש יומא ולא אתבריו ונתקדש יום השבת ולא נבראו הגופים, ואשתאר עלמא פמה דאתפגים מעבידתא (דף קעח ע"ב) ואתחסר ונשאר העולם כאלו נפגם ונחסר ממלאכתו, לפי שהתחיל במלאכה ונחסרה השלמתה.

פיון דאתקדשו ישראל פיון שנתקדשו ישראל, ואשתלימו בדרגיהון ונשלמו במדרגתם, דהיינו כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם וישראל במעמדם, ואשתכחו ליואי בסטר שמאלא ונמצאו הלויים משרשים בצד הגבורה דקדשה שבשמאל, כדין אז בעבודת הלויים בבית המקדש בשירים וזמרים, אשתלים ההוא פגימא דעלמא דמסטר שמאלא נשלים הפגם ההוא של העולם שנעשה בצד השמאל, לפי שנתקן גם צד השמאל ונמתקו הדינים הקשים שבו על ידי עבודת הלויים.

ועל דא בעאן לאתדכאה ליואי ועל פן היו צריכים הלויים להטהר, כדי שלא יתחזקו בהם סיגי הגבורות שהם הקלפות, כמו באותם הבריות הקודמות של השדים

בעולם הנשמות תועיל לאדם רק זכות התורה

כל פטר רחם לכל בשר וגו', ואת בכור הבהמה השמאה תפדה, פקודא דא, לפדות פטר חמור, לפדות לעלמא דאתי, ואי קודם דאזיל לההוא עלמא לא יפדה נפשיה ורוחיה ונשמתיה באורייתא, עתיד לאחזרא להאי עלמא בדבקדמיתא, (איוב לג כה) ישוב לימי עלומיו, ולקבל נפשא ורוחא ונשמתא, כתיב (שם פסוק כט) הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר. וישראל בגין דפדיון דלהון הנה בלא תורה, דאיהו כסף, כסופא דעלמא דאתי, אהדרו תלת זמנין אחרנין בגלותא, ובפורקנא בתרייתא דפורקנא דלהון יהא באורייתא, לא יהדרון לעולם בגלותא.

אתו רבנן וברכו ליה, ואמרו, רעיא מהימנא, קדשא בריך הוא יפדה לך, וכל ישראל יפדון על ידך, ותתחדש עמך ונאמנון עמך.

מתוק מדבש

בתורה, אם כן העקר הוא שיעסק האדם בתורה בהיותו בעולם הזה, ועל ידה יזכה לעסק בתורה בעולם הנשמות.

ואמר עוד וישראל בגין דפדיון דלהון הנה בלא תורה וישראל לפי שפדיון שלהם ממצרים היה בלי זכות התורה, כי עדין לא נתנה התורה, דאיהו כסף שהיא במקום כסף חמשת שקלים שהוא פדיון בכור ישראל, ונקראת התורה כסף כי כסופא דעלמא דאתי היא החמדה והתענוג לעולם הבא, ולכן אהדרו תלת זמנין בגלותא (מלך אחרנין לג נד"ו) חזרו שלש פעמים בגלות, כנגד שלשה גלגולים הנ"ל, ובפורקנא בתרייתא ובגאולה האחרונה שתהיה במהרה בימינו, דפורקנא דלהון יהא באורייתא שהגאולה שלהם תהיה בזכות התורה, לא יהדרון לעולם בגלותא לא יחזרו עוד לעולם בגלות.

אתו רבנן וברכו ליה באו הרבנים וברכו אותו, ואמרו רעיא מהימנא, קדשא בריך הוא יפדה לך הקדוש ברוך הוא יפדה אותך, כי משה רבנו הוא בגלות עם ישראל, וכל ישראל יפדון על ידך וכל ישראל יהיו נפדים על ידך, כי משה יהיה משיח, ותתחדש עמך. (דף קעח ע"ב ברע"מ, ובביאורינו כרך יג עמ' רפ-רפא)

בעולם הנשמות תועיל לאדם רק זכות התורה

כל פטר רחם לכל בשר אשר יקריכו לה' באדם ובבהמה יהיה לך וגו', ואת בכור הבהמה השמאה תפדה היינו חמור שהוא פטר רחם, פקודא דא לפדות פטר חמור מצוה זו היא לפדות פטר חמור, וכא לרמו כי מי שהיה עד עתה כחמור שלא עסק בתורה, תקונו לפדות לעלמא דאתי לפדות עצמו בתורה בעולם הזה, ולתקן עצמו כדי שיזכה לעולם הבא, ואי קודם דאזיל לההוא עלמא ואם קדם שהלך לעולם העליון, לא יפדה נפשיה ורוחיה ונשמתיה באורייתא לא פדה את נפשו רוחו ונשמתו בתורה, אף על פי שעסק בעבודה ובמצות, אז עתיד לאחזרא להאי עלמא בדבקדמיתא הוא עתיד לחזר בגלגול לעולם הזה כבתחלה, וזהו תקונו שיחזר לבוא לעולם נפשו רוחו ונשמתו ביחד, כדי לעסק בתורה, ועל זה נאמר ישוב לימי עלומיו פרוש שיחזר לימי נערותו במקדש. ואמר כי ולקבל נפשא ורוחא ונשמתא כנגד נפש רוח ונשמה כתיב, הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר דהיינו שצריך להתגלגל שלש פעמים כדי לתקן את הנפש רוח נשמה שלו בתורה. וכתב הרמ"ק, כי בעולם הנשמות לא יועיל לאדם שום זכות, כי אם התורה שלמד בעולם הזה, כי כל עסקם שם הוא

לקבלת העלון מדי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

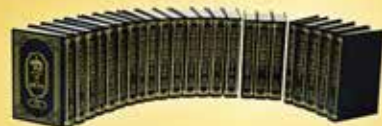
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"זבלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)